

Επίσκοπος Κωνσταντιανής Κοσμάς: Στη σιωπή των λέξεων μιλάει ο Θεός

/ Γνώμες

Έρχονται στιγμές στη ζωή σου που διαλύεσαι έσωτερικά. Ο θυμός σε κάνει να μην αναγνωρίζεις τόν έαυτό σου· να θέλεις να έξωτερικεύσεις τήν άγανάκτησή σου, αλλά, τήν ίδια στιγμή, να προσπαθείς να κρατηθείς, για να μην ξεσπάσεις επάνω στους ανθρώπους και πεις κουβέντες οι όποιες θα πληγώσουν και θα γεννήσουν κακία. Είναι τόσο λεπτές οι ίσορροπίες που πρέπει να κρατήσεις· διαφορετικά είναι πάρα πολύ εύκολο να έκτραπεις από τήν πορεία σου και να γκρεμίσεις μέσα σε μιὰ στιγμή ό,τι έχτισες με κόπο, πόνο και δάκρυα.

- [Επίσκοπος Κωνσταντιανής Κοσμάς](#)

Είναι στιγμές που αναζητάς ήσυχία, αλλά δεν μπορείς να τή βρείς πουθενά. Οί καταστάσεις είναι τόσο αντίξοες, ώστε ή σύγχυση του μυαλού υπερβαίνει μερικές φορές τς δυνάμεις σου, έγκλωβίζοντας τόν έαυτό σου σε ένα άδιέξοδο. Ένα

ἀδιέξοδο τὸ ὁποῖο σὲ φτάνει στὴν ἄκρη τοῦ νήματος, στὰ πρόθυρα τῆς ἀπόγνωσης καὶ τῆς παραίτησης ἀπὸ τὸν πνευματικό σου δρόμο. Ὅπως σημειώνει ὁ Ὅσιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος: οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς οὐκ ἠτόνησεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως αὐτοῦ – δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἀδυνάτησε τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας του.

Εἶναι τόσο δύσκολοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ καλεῖσαι νὰ διακονήσεις, τόσο ἀπρόβλεπτοι. Ζοῦν σὲ ἕναν δικό τους κόσμο, ἀκατανόητο, ἀπαίδευτο, ἀσυμμάζευτο, ἀδιάφορο, γεμάτο συμπλέγματα καὶ φοβίες. Ὁδηγεῖσαι ἀνθρωπίνως σὲ πλήρη ἀδυναμία. Σταματᾷ ἡ λογικὴ καὶ τὸ μόνο ποὺ ἀπομένει εἶναι νὰ ἀφήσεις τὶς καταστάσεις ὅπως τὶς βρῆκες, ὅπως τὶς εἶδες καὶ ὅπως σοῦ τὶς μετέφεραν ἄλλοι ποὺ ἔζησαν καὶ συνεχίζουν νὰ ζοῦν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ σένα. Ἐναπόκειται πλέον ἡ ἐλπίδα σου ΜΟΝΟ στὸ Θεό. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος. Ἡ μόνη σωτήρια ἔξοδος εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς βεβαιώνει διὰ τοῦ Ψαλμωδοῦ: Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει (Ψαλμ. 33, 19).

Σὲ πιάνει τὸ παράπονο, πνίγεσαι, δὲν βγαίνουν οἱ λέξεις. Μόνο σιωπᾶς. Οἱ λέξεις ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφράσουν τὰ συναισθήματα ἐκείνη τὴν ἱερὴ καὶ ἐπώδυνη ὥρα. Τὰ λόγια καὶ οἱ συμβουλές τῶν ἄλλων φέρουν ἐλάχιστο ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ ἡ θλίψη αὐτὴ εἶναι ἕνα μυστήριό ποὺ βιώνεται στὰ κρυφά.

Θέτεις ὅμως τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτό σου: Ποῦ πάω; Τί κάνω; Ποῦ θὰ καταλήξω; Ἀνθρώπινη ἀπάντηση δὲν ὑπάρχει, κι ὅμως, συνεχίζεις νὰ πορεύεσαι, βασταζόμενος ἀπὸ μιὰ ἀόρατη χεῖρα.

Κλείνεις τὰ μάτια καὶ σιωπᾶς. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ πιὸ γλυκιὰ καὶ λυτρωτικὴ κατάσταση. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ μιλάει μὲ ἕναν τρόπο διακριτικὸ καὶ τόσο οὐσιαστικό, ποὺ καταλήγει σὲ ἕνα δάκρυ παρηγοριᾶς. Ἐνα δάκρυ ὄχι κένωσης ἢ ἀπελπισίας, ἀλλὰ βαθιᾶς αἰσθησῆς τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ σὲ ὁδηγεῖ νὰ συντονιστεῖς μὲ τὴ μοναξιά τοῦ Ἰησοῦ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς: Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο· ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὥσπερ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν (Λουκ. 22, 44) – Ἐνῷ δηλαδὴ ἀγωνιοῦσε καὶ προσευχόταν μὲ περισσότερη θερμότητα, ὁ ἰδρώτας ποὺ κυλοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἦταν πηκτὸς σὰν κομμάτια πηγμένου αἵματος, τὰ ὁποῖα ἔπεφταν στὴ γῆ.

Αὐτὴ ἡ θεία μοναξιά συνοδεύει τὴ σκέψη μου τὴ στιγμὴ αὐτή. Μὲ συντροφεύει σὲ αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ ταξίδι στὸ ἐσωτερικό μου. Δὲν χωράει κανεὶς ἄλλος μαζί μου ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ὑπομονή. Μόνο αὐτὴ ἡ ἀγία ὑπομονὴ μπορεῖ νὰ μοῦ προσφέρει καταφύγιο. Γιατί; Διότι εἶναι τόσο περίπλοκα καὶ ἀσταθῆ τὰ πράγματα μέσα μου τὶς ὥρες αὐτές, ποὺ ἡ ψυχὴ δὲν ἀνέχεται καμία ἀνθρώπινη παρέμβαση. Ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης: Ὅταν ὁ ἄνθρωπος περνᾷ

ἀπόγνωση ἢ πειρασμός, πρέπει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ προσεύχεται, γιατί ὁ Θεὸς ἐργάζεται στὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς.

Τούτη τὴν ὥρα, τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω εἶναι νὰ ψελίσω δυὸ λόγια προσευχῆς καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ μὲ πόνο ψυχῆς: Κύριε καὶ Θεέ μου, Πατέρα μου, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς παρακλήσεώς μου. Ἄκουσε, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ξέρεις μόνον Ἐσύ, τὴν κραυγὴ ἱκεσίας ποὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου· τὸν πόνο ποὺ μὲ ἔχει συντριψί, τὴ μοναξιά ποὺ μὲ ἔχει τυλίξει μὲ τὸ πέπλο της, τὰ ἐσωτερικὰ δάκρυα ποὺ ἀναζητοῦν, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση, τὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγάπης Σου. Δῶσε μου τὴ δύναμη νὰ ἀντέξω!!.

Αὐτὲς οἱ ὥρες εἶναι ὥρες συνάντησης· ἐσύ καὶ ὁ ἑαυτός σου, ἐνώπιος Ἐνωπίω. Εἶναι ἀπὸ αὐτὲς τὶς στιγμὲς ποὺ ἡ σιωπὴ δὲν εἶναι κενό, ἀλλὰ ὁ μόνος ἀληθινὸς συνοδοιπόρος σου.

Καὶ τότε, μέσα σὲ αὐτὴ τὴ συντριβή, ἀκούγεται ὁ γλυκὺς ψίθυρος τοῦ Κυρίου: Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται (Β΄ Κορ. 12, 9). Ὅταν ἀδειάζεις ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου, ὅταν σηκώνεις τὰ χέρια ψηλὰ ἐκεῖ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη παρηγοριά, τότε εἶναι ποὺ ἐπισκιάζει ἡ Χάρις. Ὁ θυμὸς ποὺ σὲ συγκλόνισε δὲν ἦταν παρὰ ἡ φωνὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας σου ποὺ ζητοῦσε δικαίωση. Ὅμως ἡ Ὁρθόδοξη ἱεραποστολὴ δὲν χτίζεται μὲ τὴ λογικὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τῆς θυσίας καὶ τὴ σιωπὴ τῆς ὑπομονῆς.

Μὴ φοβοῦ τὸν κόσμον ποὺ σοῦ φαίνεται ἀσυμμάζευτος καὶ ἀπαίδευτος· γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφοὺς ἦλθε ὁ Χριστός, γιὰ αὐτοὺς ἔχυσε τὸ Αἷμα Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης: Νὰ μὴν βλέπεις τὸ κακὸ στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀγαπᾷς ὅλους, γιατί ὁ καθένας κουβαλάει τὸν δικό του πόνο. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ μόνο φάρμακο ποὺ διορθώνει τὰ ἀδιέξοδα.

Κλείσε λοιπὸν τὰ αὐτιά στὶς σειρῆνες τῆς ἀπογοήτευσης. Ἄφησε τὸ δάκρυ σου νὰ γίνῃ μύρο στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου. Στὸ Κολουέζι, ἐκεῖ ὅπου ὁ πόνος συναντᾷ τὴν ἐλπίδα, ἡ σιωπὴ σου γίνεται ἡ πιὸ δυνατὴ προσευχή. Ὁ Θεὸς δὲν σὲ ἄφησε μόνο σου· εἶναι ἐκεῖ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν ὑπομονή σου, περιμένοντας νὰ ἀναστήσῃ τὴν ἐλπίδα μέσα ἀπὸ τὸ δικό σου προσωπικὸ Γολγοθᾶ. Συγχώρεσε, σιώπησε καὶ συνέχισε νὰ ἀγαπᾷς.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)